

Markó Béla

A halhatatlan hatalomról

Elakasztani végre a szédítő forgást?
Bedugni a nap sárga küllői közé
egy botot, hogy megálljon minden?
Igazán mindegy, hogy tavasz van-e
valóban. Esetleg nyár vagy őszi.
Az sem baj, ha tél. Ti azt mondjátok,
hogy tavasz. Vagy nyár. De inkább
tavasz, mert a nyár hozhatna már
egy-két gyümölcsöt, és ezt könnyebb
számonkérni. Nem is ez a lényeg.
Itt a mérsékelt égövön szörnyű lenne
az örök tavasz. A virágzásba is
bele lehet fáradni. Elrothadnak
a szirmok. Az is lehet, hogy még
azelőtt a bimbók. Attól függ, hogy
hol próbáljátok megállítani a romlást.
Szétfeszíti önmagát, ami halhatatlan.
Előbb-utóbb fel fog lázadni saját
örökléte ellen. Ez nem jelen idő,
csak ígéret. Nem termékenység,
csak remény. És ha mégis a nyarat
állítjátok meg, akkor is ugyanez
a helyzet. Érik folyton, de nem érik be
sohasem. Forrik, de nem párolog el.

Nem pirul, nem édesedik. Beszéljek
esetleg az ősziről? Netán a télről?
Nem olvastátok a Faustot. Vagy ha
véletlenül igen, úgysem értettetek
semmit belőle. Odakínáltatok a
lelketeket Mefisztónak, de nem azért,
hogy egyre fényesebben forogjanak
a küllők. Hanem a lelassuló időért.
Hogy megszakadjon a körforgás.
Ne legyen tél. Vagy őszi. Nyár se.
Nem tud a képzelet körbejárni,
hiszen nem kapaszkodhat semmibe.
Holnap is az lesz, ami ma. Csupa
virágos beszéd. Észre sem veszitek,
hogy nem ígérhettek nyarat, mert
akkor őszi is kellene ígérni. Sőt, szólni
kellene a télről. Nem arról, ami már volt,
hanem aminek lennie kell, hogy jöjjön
a tavasz is, majd véget érhesen ismét.
Mert hogyha nem, amikor kisüt a nap,
egyszerre lánggra kap a kezetekben
a bot, mint egy virágzó ág, és azt hiszitek,
most már mindig tavasz lesz. Pedig
csak a pokol tüze nem alszik ki soha.